

Bilag 20.

CENTRALFORENINGEN AF HOTELVÆRT- OG
RESTAURATØRFORENINGER I DANMARK

København, den 18. november 1954.

Ministeriet for handel, industri og søfart.

Under henvisning til ministeriets skrivelse af 3. august d. å., hvori Centralforeningen forespørges, om vi måtte finde anledning til at fremkomme med bemærkninger til anden del af den af Kommissionen af 1947 angående Alkoholspørgsmålet afgivne betænkning, skal vi herved tillade os at anføre følgende:

- 1) *ad betænkningens side 9—13.*
Skærpelse af beværterlovens § 33, stk. 2
(værtens ansvar).

Idet vi henviser til betænkningens side 12, hvor kommissionens flertal finder det rettest at foreslå optaget en bestemmelse i loven gående ud på at lægge et selvstændigt ansvar på værten, for så vidt angår såvel udskænkning for berusede som udskænkning for personer, der ikke er fyldt og heller ikke kan antages at være fyldt 18 år, må vi protestere imod, at en sådan kategorisk bestemmelse gennemføres.

Vi henviser til den af kommissionens mindretal afgivne betænkning (side 12 f.n.), ligesom vi henviser til, at Københavns magistrat er imod, at der pålægges en bevillingshaver et ubetinget objektivt ansvar (side 11), idet der ad anden vej må kunne skabes garanti for, at bevillingshaverne fører et effektivt tilsyn med, at loven ikke overtrædes på dette punkt.

Selv politidirektøren udtaler i sin indberetning til kommissionen (side 11), at håndhævelsen af et objektivt strafansvar i almindelighed strider imod anerkendte strafferetlige principper — men kommer trods dette efter en — efter vor opfattelse — svag motivering til det modsatte resultat.

Vi må indtage det standpunkt, at man kun bør straffe en restauratør for overtrædelse af § 33, stk. 2, når der direkte foreligger skyld eller medskyld, eller der kan konstateres manglende instruks til personalet.

I en virksomhed, hvor der beskæftiges et stort serveringspersonale, ville det ramme ganske urimelig hårdt, dersom man kunne gøre et objektivt strafansvar gældende overfor restauratøren, når han kunne dokumentere at have gjort, hvad der stod i hans magt for at få serveringspersonalet til at overholde lovens forskrifter.

Vi mener derfor, at den af højesteret dannede praksis er både retfærdig og tillige forsvarlig set fra et samfundsmæssigt synspunkt — især når man tager i betragtning det relativt meget lille antal overtrædelser af denne paragrafs bestemmelser, som politiet har indberettet til kommissionen om (side 10—11).

Tænker man sig det objektive strafansvar gennemført, vil en restauratør faktisk være udsat for at blive dømt i ethvert tilfælde af tiltale fra politiets side for overtrædelse af § 33, stk. 2, selv om han er uden egentlig skyld, og en række domme i sådanne sager vil måske kunne medføre vanskeligheder ved fornyelse af denne restauratørs bevilling eller endog umuliggøre en fornyelse — et resultat, som må forekomme yderst stødende ud fra en retfærdighedsbetragtning og tillige katastrofalt for restauratøren, når man kender den juridisk spinkle baggrund for domfældelsen. En bestemmelse i den omhandlede retning vil få karakter af en undtagelseslovgivning for restauratørstanden.